



■ Ἀπὸ τὸ Ὁρθόδοξο Ἀγιολόγιο τῆς Ἱταλίας

**Ὁ Ὅσιος Φαντίνος, ὁ Θαυματουργός,
ὁ ἐν Θεσσαλονίκῃ***
† 30ῆ Αὐγούστου 974

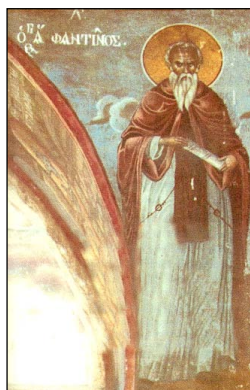
*Καὶ γῆν ὑπελθὼν θαυματουργὸς Φαντίνος,
Ἄνωθεν ἡμῖν μάννα θαυμάτων βρῦει.
Φαντίνος βίотου ἀνεχάζετο ἐν τριακοστῇ.*

Ὁ Ὅσιος Φαντίνος¹ γεννήθηκε περὶ τὸ 902 ἀπὸ ἐπιφανῆ καὶ εὐσεβῆ οἰκογένεια τῆς Καλαβρίας, υἱὸς Γεωργίου καὶ Βρυαίνης. Ἀφωσιωμένος ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων στὴν μελέτη τῶν Γραφῶν, ἀνατεινόταν πρὸς τὰ αἰώνια ἀγαθὰ καὶ περιφρονοῦσε τὶς παιδικὲς ἀπολαύσεις καὶ τοὺς περισπασμοὺς τῆς ἡλικίας του.

Ἀφοῦ διεπίστωσαν τὶς κλίσεις αὐτὲς στὸ υἱό τους, οἱ γονεῖς του τὸν ἀφιέρωσαν στὸν Θεὸ σὲ ἡλικία ὀκτῶ ἐτῶν καὶ τὸν ἐμπιστεύθηκαν στὸν Ἅγιο Ἡλία τὸν Σηλαιώτη († Μνήμη: 11η Σεπτεμβρίου, *βλ. ἐδῶ*).

Ὁ Ἅγιος Ἀσκητὴς διέκρινε ἀμέσως τὴν διακονία, στὴν ὁποία εἶχε κληθῆ τὸ παιδί καὶ τὸν παρέδωσε στὸν καλύτερο τῶν Μοναχῶν του γιὰ νὰ καταρτισθῆ στὴν πνευματικὴ ἐπιστήμη. Ὁ Φαντίνος διέθετε στὸ παιδικό του σῶμα τὴν σοφία ἐνὸς γέροντος καὶ ἔτσι μετὰ ἀπὸ πέντε ἔτη ὁ Ὅσιος Ἡλίας τὸν ἐνέδυσσε τὸ Μοναχικὸ Σχήμα.

Τοῦ ἀνέθεσε τὸ δυσχερές, ἀλλὰ ἐξαγιαστικὸ διακόνημα τοῦ μαγείρου· ὁ δὲ Φαντίνος, ἐνώπιον τῆς φωτιᾶς τοῦ φούρνου, ἡ ὁποία τριζοβολοῦσε, ἔφερνε στὴν σκέψι του τὸ αἰώνιο πῦρ, στὸ ὁποῖο εἰ-





Τὸ Μερκούριον Όρος.

ναι ταγμένοι οἱ ἄμαρτωλοί. Ἔτσι ἀπέκτησε τὴν χάρι τῆς κατανύξεως.

Ἀπὸ τὴν εἰσοδὸ τοῦ στὸ Μοναστήρι, ἔτρωγε μόνο κάθε δύο ἢ τρεῖς ἡμέρες καὶ ἀπὸ τὴν δεύτερη χρονιά τῆς κουρᾶς τοῦ γεύοταν μόνο μία φορὰ τὴν ἐβδομάδα λαχανικὰ καὶ σπανίως λίγο ψωμί. Ἐδιωχνε ἀπὸ τὴν ψυχὴ τοῦ κάθε ροπῆ πρὸς τὴν

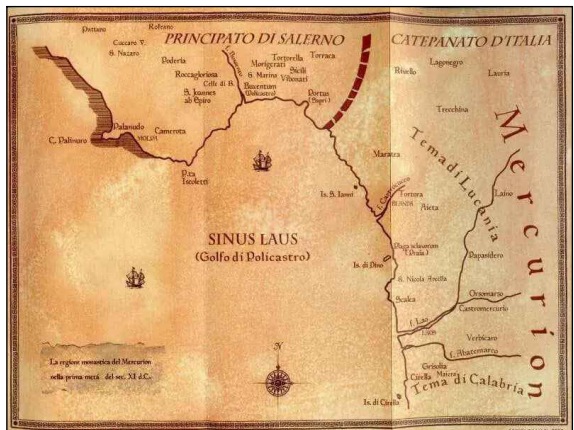
ἡδονή, προώδευε σὲ ὅλες τὶς ἀρετὲς καὶ ἡ ἐξαγνισμένη καρδιά τοῦ ἐγινε γόνιμη γῆ, ἡ ὁποία ἀπέδιδε ἐν ἀφθονίᾳ τοὺς καρποὺς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ὄταν ὁ Ὅσιος Ἡλίας παρέδωσε τὴν ψυχὴ τοῦ στὸν Κύριο (960), ὁ Φαντίνος, ὁ ὁποῖος εὐρίσκετο ἤδη εἴκοσι χρόνια στὸ Μοναστήρι καὶ εἶχε ἀποκτήσει ἐπαρκῆ ἐμπειρία στὴν ἀσκητικὴ ζωὴ, ἀπεφάσισε νὰ ἀσπασθῆ τὸν ἐρημητικὸ βίο.

Ἀποσύρθηκε σὲ ἐρημικὸ μέρος τῆς περιοχῆς τοῦ ὄρους Μερκουρίου² καὶ γιὰ πολλὰ ἔτη διῆγε αὐστηρὰ ἀσκητικὴ ζωὴ, σχεδὸν γυμνὸς καὶ τρεφόμενος μὲ ρίζες. Δοκιμαζόταν σκληρὰ ἀπὸ τοὺς δαίμονες, οἱ ὁποῖοι τοῦ παρουσιάζονταν μὲ τὴν μορφή τῶν γονέων του, ἐκλαιγαν καὶ θρηνοῦσαν, προσπαθώντας νὰ τὸν φέρουν ὀπίσω στὸν κόσμο, ἡ ἄλλες φορὲς πάλι ὡς ἄγρια θηρία. Μὲ τὸ σημεῖο ὅμως τοῦ ζωοποιοῦ Σταυροῦ καὶ τὶς μακρὲς ὀλονύκτιες προσευχές, ἐβγαίνε θριαμβευτῆς ἀπὸ ὅλες τὶς δοκιμασίες.

Μετὰ ἀπὸ δεκαοκτῶ ἔτη, οἱ γονεῖς τοῦ τὸν ἀνεκάλυψαν καὶ μετὰ ἀπὸ μία συγκινητικὴ ἀντάμωσι, τοὺς ἔπεισε νὰ ἀποσυρθοῦν ἀπὸ τὸν κόσμο καὶ τὶς ματαιότητές του. Εἰσήγαγε τὴν μητέρα καὶ τὶς ἀδελφές του σὲ Γυναικεῖο Μοναστήρι καὶ ἀφοῦ ἔκειρε ὁ ἴδιος τὸν πατέρα του καὶ τοὺς δύο ἀδελφούς του, Λουκᾶ καὶ Κοσμᾶ, τοὺς καθωδήγησε στὴν στενὴ ὁδὸ, τὴν ὁδηγοῦσα πρὸς τὴν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Τὰ ἔρημα ἐκεῖνα βου-
νὰ ἐγιναν σύντομα κα-



τοικία ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, οἱ ὅποιοι διῆγαν ἐπὶ γῆς ἰσάγγελο βίο ὑπὸ τὴν καθοδήγησι τοῦ μακαρίου Φαντίνου. Ἦταν γιὰ ὄλους ὁ Πατέρας, ὁ ἐρμηνευτὴς τοῦ θεϊκοῦ Νόμου καὶ τὸ ζωντανὸ παράδειγμα τῶν εὐαγγελικῶν ἀρετῶν.

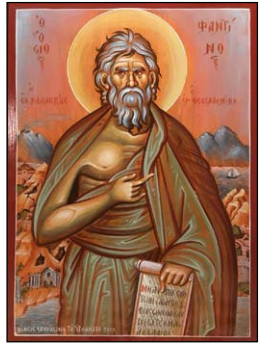
Καθὼς ἡ εὐθύνη γιὰ τόσες ψυχές δὲν ἄφηνε στὸν Ὅσιο τὴν δυνατότητα νὰ ἀφοσιωθῆ ἀπερίσπαστος στὸν Θεό, ἐνῶ διψοῦσε νέες προόδους στὴν θεωρία, ἐμπιστεύθηκε τὴν διοίκηση τοῦ κυρίου Μοναστηριοῦ στὸν ἀδελφό του Λουκά, ἐτοποθέτησε οἰκονόμους στὶς ἄλλες Κοινότητες καὶ ἀποσύρθηκε μυστικὰ σὲ ἄλλο μέρος.

Οἱ κάτοικοι ὁμῶς τοῦ τόπου ἐκείνου ἐνόμισαν, ὅτι εἶναι κατάσκοπος, καὶ ἀφοῦ τὸν ἔδεσαν, τὸν ἔρριξαν σὲ ἓνα σκοτεινὸ ὑπόγειο, δίχως φροντίδα, βορὰ στὰ ἔντομα καὶ ζωῦφια. Ὑπὸ τὴν σκέπη τῆς θείας Χάριτος, ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ ὄχι μόνον παρέμενε ξένος πρὸς τὰ δεινά του, ἀλλὰ εὗρισκε μᾶλλον εὐχαρίστησι σὲ αὐτά. Ὅταν οἱ κατήγοροί του συνειδητοποίησαν τὸ σφάλμα τους, τὸν ἐλευθέρωσαν καὶ πεσόντες στὰ πόδια του ἐζήτησαν νὰ τοὺς συγχωρήσῃ.

Ὁ Ὅσιος ἐγκαταστάθηκε τότε σὲ τόπο πρόσφορο γιὰ τὸν ἡσυχαστικὸ βίο, ὅπου ὑπῆρχε ἄφθονο νερὸ καὶ βλάστησι. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ χρειάσθηκε νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὶς ἐνοχλήσεις τῶν ἐπισκεπτῶν καὶ ἔτσι ἀπεφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ Μοναστήρι. Συμμετεῖχε πάλι στὴν ζωὴ τοῦ Κοινοβίου, χωρὶς ὥστόσο νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ἀσκητικὴ του τάξι: τρεφόταν μὲ ὠμὰ λαχανικά, πλάγιαζε κατὰ γῆς καὶ ζοῦσε σχεδὸν γυμνός. Τὸ ἐργόχειρό του ἦταν ἡ καλλιγραφία καὶ περνοῦσε τὶς ἡμέρες καὶ τὶς νύκτες μὲ ἀδιάλειπτη προσευχὴ καὶ ἱεροῦς ὕμνους.

Ἐφθασε σὲ τέτοιο βαθμὸ ἀπαθείας καὶ ὁ πόθος του γιὰ τὸν Θεὸ αὖξανε καθημερινὰ τόσο πολὺ, ὥστε δὲν μπορούσε νὰ ξεδιψάσῃ μὲ τὸ θεϊκὸ νέκταρ, τὸ ὁποῖο ἀντλοῦσε ἀπὸ τὴν καρδιά του. Ἀπέκτησε ἐπίσης τὴν ἐξουσία νὰ ἐκβάλλῃ δαιμόνια καὶ νὰ θεραπεύῃ ἀσθένειες κάθε εἶδους, τόσο τῆς ψυχῆς ὅσο καὶ τοῦ σώματος. Ἐῖχε κυριαρχία ἐπάνω στὰ ἄγρια θηρία καὶ τὰ ἐρπετά, ὡς ἓνας νέος Ἀδάμ.

Μία ἡμέρα, μετὰ τὴν Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ἦλθε σὲ ἕκστασι καὶ παρέμεινε μὲ τὰ χέρια καὶ τὰ μάτια του ὑψωμένα στὸν οὐρανὸ μέχρι τὸν Ἑσπερινό. Ὅταν οἱ μαθητές του τὸν ἐρώτησαν νὰ μάθουν γιὰ τὴν θεωρία του, ἐκεῖνος τοὺς ἀπάντησε μὲ δάκρυα: «Αὐτὰ εἶναι



ἄρρητα». Ἀφοῦ τοὺς ἀπῆντησε τὰ λόγια αὐτά, ἐγκατέλειψε τὸν χιτῶνα του κατὰ γῆς, ἀνεχώρησε ἀπὸ τὸ Μοναστήρι καὶ εἰσῆλθε γυμνὸς στὸ δάσος, ὅπου ἔμεινε εἴκοσι ἡμέρες χωρὶς νὰ φάη καὶ νὰ πιῇ τίποτε. **Ἐ**ζῆσε μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ τέσσερα ἔτη μὲ ξυρισμένο τὸ κεφάλι καὶ τὰ γένια, τρεφόμενος μόνο μὲ ἄγρια χόρτα.

Στοὺς ἄδαεῖς καὶ τοὺς Μοναχοὺς τῆς Μονῆς ἔδινε τὴν ἐντύπωσι, ὅτι εἶχε παραφρονήσει· προέλεγε ὁμως, ὅπως τότε ὁ Προφήτης Ἰερεμίας στὴν Ἱερουσαλήμ, τὴν εἰσβολὴ τῶν Σαρακηνῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπρόκειτο νὰ καταστρέψουν τὴν χώρα ἐξ αἰτίας τῆς ἠθικῆς καταπτώσεως τῶν Χριστιανῶν.

Μία ἡμέρα ὁ Ὅσιος ἐμφανίσθηκε πάλι στὴν Μονὴ καὶ ἀνήγγειλε στοὺς Ἀδελφοὺς τὴν ἀφιξὶ τοῦ Ἁγίου Νείλου, τὸν ὁποῖο εἶχε καταρτίσει στὴν ἀσκητικὴ ἐπιστήμη καὶ γιὰ τὸν ὁποῖο ἔτρεφε μεγάλη ἐκτίμησι († Μνήμη: 26η Σεπτεμβρίου, **βλ. ἐδῶ**).

Ὅταν ὁ Ὅσιος Φαντίνος διηγήθηκε στὸ Ὅσιο Νεῖλο πῶς εἶχε μεταφερθῆ ἀπὸ δύο Ἀγγέλους γιὰ νὰ ἰδῆ τὸν τόπο τῆς αἰωνίου κολάσεως καὶ ἐκείνον τῆς αἰωνίου μακαριότητος, ὁ Ὅσιος Νεῖλος ἐπέπληξε ὅσους Μοναχοὺς εἶχαν θεωρήσει, ὅτι εἶχε χάσει τὰ λογικά του ἕνας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀναρπαγῆ στὸν τρίτο Οὐρανὸ ὅπως ὁ Ἀπόστολος Παῦλος.

Πολλὰ ἔτη ἀργότερα, Ἄγγελος Κυρίου ἐμφανίσθηκε στὸν Ὅσιο Φαντῖνο κατὰ τὴν νυκτερινὴ προσευχὴ του καὶ τὸν διέταξε νὰ μεταβῆ στὴν Θεσσαλονίκη, μὲ ἀποστολὴ νὰ γυμνάσῃ ἐκεῖ πολλὰς ψυχὰς στὴν ἀσκησι τῆς ἀρετῆς.

Συγκέντρωσε τότε τοὺς Μοναχοὺς στὸ Ναό, τοὺς συμβούλευσε νὰ μὴν χάνουν τὸν χρόνον – τὸν ὁποῖο μᾶς ἔδωσε ὁ Θεὸς γιὰ νὰ μετανοοῦμε– σὲ μάταιες μέριμνες καὶ ἐπίγειες προσκολλήσεις, ἀλλὰ νὰ παρακινοῦν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον στὸ νὰ ἀσκοῦν βία ἐπάνω στὸν ἑαυτὸ τους, προκειμένου νὰ προετοιμαστοῦν ἐπάξια γιὰ τὴν συνάντησι μὲ τὸν Κύριον μας, ὅταν θὰ ἔλθῃ νὰ κρίνῃ τὸν κόσμον. **Ἦ**στερα, ἀφοῦ τοὺς ἀποχαιρέτησε, πῆρε τὸ πλοῖο γιὰ τὴν Ἑλλάδα συνοδευόμενος ἀπὸ τοὺς μαθητές του, Βιτάλιο καὶ Νικηφόρο³.

Ἐφθασαν στὴν Πελοπόννησο μετὰ ἀπὸ καλὸ ταξίδι, κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ὁποῖου ὁ Ὅσιος ἐγλύκανε τὸ θαλασσινὸ νερό, ὥστε νὰ ξεδιψᾶσουν οἱ ἐπιβάτες, καὶ διέμειναν γιὰ σύντομο διάστημα στὴν Κόρινθο καὶ τὴν Ἀθήνα. **Ἐ**κεῖ πολλὰς ψυχὰς προσέτρεξαν στὴν θεὰ καὶ μόνο τῶν θεϊκῶν αὐτῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἐσκόρπιζαν γύρω τους τὴν εὐωδία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ὁ Ὅσιος Φαντίνος ὁμῶς ἀρρώστησε βαρεῖα καὶ ὅλοι περιμέναν νὰ παραδώσῃ τὴν ψυχὴ του, ἀλλὰ ἐκεῖνος προεῖδε, ὅτι ἔμελλε νὰ τελευτήσῃ στὴν Θεσσαλονίκη.

Ὁταν ἀνέλαβε δυνάμεις, μετέβη στὴν Λάρισα καὶ ἔζησε γιὰ λίγο πλησίον τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἀχιλλεῖου, ἐπιδαμψιλεύων γύρω του τὶς πνευματικὲς του διδαχές. Ἀπὸ ἐκεῖ οἱ τρεῖς ἀσκητὲς ἀνεχώρησαν γιὰ τὴν Θεσσαλονίκη, ὅπου ἐγκαταστάθηκαν στὸν Ναὸ τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ.

Ἐλκόμενα ἀπὸ τὴν φήμη τοῦ Ὁσίου Φαντίνου, τὰ πλέον ἐπιφανῆ πρόσωπα τῆς πόλεως, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ ἴδιος ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, ἤλθαν νὰ τὸν ἐπισκεφθοῦν γιὰ νὰ λάβουν τὴν εὐλογία τῶν λόγων του καὶ τῆς πνευματικῆς διδασκαλίας του. **Σ**ύντομα ἐγίνε ιατρὸς ὅλων τῶν χειμαζομένων, προστάτης τῶν θλιβομένων καὶ διδάσκαλος ὅσων ἐπιθυμοῦσαν νὰ βαδίσουν εἰς ὁδὸν Κυρίου.

Μετὰ ἀπὸ τρεῖς μῆνες, ἄλλαξε τόπο διαμονῆς, ἀλλὰ τὸ κῦμα τῶν ἐπισκεπτῶν δὲν ἔπαυσε νὰ μεγαλώνῃ καθὼς ἐπιτελοῦσε πληθὸς ἰάσεων.

Μία ἡμέρα, ἐνῶ εὐρίσκετο πλησίον τῆς Πύλης τῆς Κασσάνδρας, ὁ Ὅσιος Φαντίνος ἔσπευσε αἰφνης πρὸς τὸν Ναὸ τῆς Ἁγίας Ἀναστασίας, ὅπου συνάντησε δύο Μοναχοὺς ἐρχομένους ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὅρος, οἱ ὁποῖοι κατευθύνονταν πρὸς τὴν Ἀθήνα: ἓναν σεβάσιμο γέροντα καὶ ἓνα εὐνοῦχο. **Ἐ**πεσε στὰ πόδια τους καὶ ζήτησε τὴν εὐλογία τους. **Κ**αθὼς ἐκεῖνοι προσπέρασαν δίχως νὰ σταθοῦν, ὁ Ὅσιος ἀπεκάλυψε στὸν μαθητὴ του, ὁ ὁποῖος εἶχε παραξενευθῆ μὲ τὴν συμπεριφορὰ τους, ὅτι ὁ ἓνας ἦταν ὁ Μέγας Ἀθανάσιος, ἰδρυτῆς τῆς Λαύρας († Μνήμη: 5ῃ Ἰουλίου), καὶ ὁ ἄλλος ἦταν ὁ Ἅγιος Παῦλος ὁ Ξηροποταμηνὸς († Μνήμη: 28ῃ Ἰουλίου), οἱ ὁποῖοι ἔμελλαν νὰ διαλάμψουν στὸ Ἅγιον Ὅρος ὡς δύο φωστῆρες. **Ὁ**ταν ἐπέστρεψαν στὴν Θεσσαλονίκη, οἱ δύο Ἀθωνῖτες, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἀκούσει γιὰ τὰ θαύματά του, παρουσιάσθηκαν στὸν Ὅσιο, καὶ κατὰ λαβαν ἐκπληκτοὶ, ὅτι ἦταν ὁ Μοναχός, στὸν ὁποῖον δὲν εἶχαν δώσει σημασία καθὼς ἔρχονταν.

Ὁ Ὅσιος Φαντίνος συνέχισε νὰ σκορπᾶ γύρω του τὴν εὐσπλαγχνία τοῦ Θεοῦ μὲ τὰ θαύματά του. Χάρις στὸ προορατικὸ του χάρισμα ἡ πόλις σώθηκε ἀπὸ τοὺς Βουλγάρους.

Ἀφοῦ παρέμεινε ὀκτῶ ἔτη στὴν πόλι τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ τὴν 14ῃ Νοεμβρίου 974, σὲ ἡλικία ἐβδομήντα τριῶν ἐτῶν⁴.

* * *

Ἀπολυτίκιον

Ἦχος α'. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Καλαβρίας τὸ κλέος, μοναστῶν μέγας ἥλιος καὶ Θεσσαλονίκης προστάτης, ὠφθης Πάτερ θεόσοφε, λαβὼν γὰρ παιδιόθεν τὸν σταυρόν, Φαντίνε ἐξεζήτεις τὸν Θεόν, καὶ μακρύνας ἐπλουτίσθης ὑπερφυῶς, ἐν θαυμαστοῖς χαρίσμασι, δόξα τῷ Σὲ σφραγίσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ Σὲ θαυμαστῶσαντι, δόξα τῷ δεδωκότι Σε ἡμῖν μεσίτην καὶ διδάσκαλον.

Κοντάκιον

Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ἐκ κοιλίας, Ἄγιε, ἀφιερῶθης Κυρίῳ, καὶ Αὐτὸν ὡς Πρόδρομος, πρὶν Σὲ τεχθῆναι ἀνύμνεις, εἶτα δέ, λιπὼν πατρίδα, γονεῖς καὶ φίλους, γέγονας πλανήτης θεῖος πολλοὺς φωτίσας, ἐν μεγίστῃ Σου ἀσκήσει καὶ θαυμασίοις, Φαντίνε πανόσιε.

Μεγαλυνάριον

Ἦχος πλ. δ'.

Ἐκ τῆς Καλαβρίας ὠφθης φυτόν, χάριτος Κυρίου, ὦ Φαντίνε θαυματουργέ, πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα, ἀσκήσει ἀγίασας καὶ ἐν Θεσσαλονίκη ἀναπαυσάμενος.



*Τῷ δὲ ἐν Τριάδι Παναγίῳ Θεῷ,
τῷ ἐνδοξαζομένῳ ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ,
προσκύνησις καὶ εὐχαριστία,
εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.
Ἀμήν!*

(*) *Νέος Συναξαριστὴς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας*, ὑπὸ Ἱερομονάχου Μακαρίου Σιμωνοπετρίτου, τ. IB', Αὐγούστος, σελ. 337-341, ἐκδόσεις «Ἰνδικτος», Ἀθήνα 2009. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

1. Συχνὰ γίνεται διάκρισι μεταξύ τοῦ Φαντίνου, ὁ ὁποῖος ἀναφέρεται πολλὰς φορὰς στὸν *Βίο* τοῦ Ἁγίου Νείλου τοῦ Καλαβροῦ († Μνήμη: 24η Σεπτεμβρίου) καὶ ἐκείνου, γιὰ τὸν ὁποῖον γίνεται λόγος στὸν *Βίο* τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου († Μνήμη: 5η Ἰουλίου). **Ο** προσφάτως ὁμως δημοσιευθεὶς *Βίος* του (Ὁ Ὅσιος Φαντίνος ὁ ἐν Θεσσαλονίκη, Ἰ. Κοινόβιον Ὁρμυλίας, 1996) δείχνει, ὅτι πρόκειται γιὰ τὸ ἴδιο πρόσωπο. Ὁνομάζεται ἐπίσης Φαντίνος ὁ Νέος σὲ ἀντιδιαστολὴ μὲ κάποιον Φαντίνο Πρεσβύτερο, καταγόμενο ἀπὸ τὴν Ταυριανὴ τῆς Καλαβρίας, ὁ ὁποῖος ἔζησε, καθὼς φαίνεται, τὸν Δ' αἰῶνα.

2. **Κ**είμενο στὸ βόρειο τμήμα τῆς Καλαβρίας, στὴν κοιλάδα τοῦ ποταμοῦ Λάου, τὸ μοναστικὸ κέντρο τοῦ Μερκουρίου εὕρισκετο τότε στὸ ἀπόγειό του. **Ε**ὔρισκε κανεὶς ἐκεῖ κοινοβιακὰς Μονὰς καὶ Ἐρημητήρια, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦσαν μίᾳ πραγματικῇ «Θβαῖδα». **Ο** *Βίος* τοῦ Ἁγίου Νείλου κάνει λόγο ἀόριστα γιὰ

τὴν Λουκανία, ἀλλὰ γνωρίζουμε ἀπὸ τὸν *Βίο* τοῦ Ἁγίου Νείλου, ὅτι ὁ τελευταῖος αὐτὸς ἔλαβε τὴν πνευματικὴ διδασκαλία τοῦ Ἁγίου Φαντίνου στὸ ὄρος τοῦ Μερκουρίου, περὶ τὸ 490.

3. Πρόκειται γιὰ τὸν Νικηφόρο τὸν Γυμνό, ὁ ὁποῖος θὰ ἀπαρνηθῆ τὸν ἐρημητικὸ βίον γιὰ νὰ τεθῆ ὑπὸ τὴν πνευματικὴ καθοδήγησι τοῦ Ὁσίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου. Ὄταν ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ, ἀνέβλυσε μύρον τὸ σεπτὸ σκῆνωμά του.

4. Ἡ μνήμη του, ἡ ὁποία ἀναφέρεται στὴν ἡμερομηνία αὐτὴ στὰ ἀρχαιότερα χειρόγραφα, μετατέθηκε στὶς 30 Αὐγούστου ἀπὸ τὸν ΙΒ΄ αἰ., λόγῳ συγχύσεως μὲ τὸν Ὁσιο Φαντίνον τὸν Πρεσβύτερο.